

mange sager, som besættelsesmagten ustandselig rejste med urimeligt kort varsel, mødte en enig regering eller et enigt folketing. Der kunne derfor kun være den motivering for hans overtagelse af statsministerposten, at han anså det for sin pligt over for sit land at overtage dette arbejde, som han mente måtte føres efter den linje, at der skulle reddes så meget som muligt for landet, uanset om der skulle gives indrømmelser, der måtte fremkalde megen uvilje.

Hele denne periode blev imidlertid kortvarig, selv om oplevelsen af disse måneder følte langvarig nok.

Allerede i den følgende sommer, i august 1943, viste det sig umuligt at videreføre en parlamentarisk regering, og det skal understreges her, at da den siddende regering var nødt til at træde tilbage eller rettere sagt fralægge sig ansvaret for landets styrelse, vaklede Scavenius ikke. Han tog samme standpunkt som sine kolleger.

Historien, der skal dømme om de mange vanskelige afgørelser, der skulle træffes under besættelsen, er vel ikke endnu klar til at afsige den endelige dom. Mange af disse sager, mange af disse afgørelser, er der fortsat uenighed om. Men jeg tror, at jeg har lov til at sige for Scavenius' vedkommende, at hans plads i historien må blive bedømt på den måde, at uanset hvad der kunne være af uenighed om mange afgørelser, om mange beslutninger, var der kun én mening om Scavenius' person: han ville det bedste for sit land.“ (F. sp. 1360).
